

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' תיז
עש"ק פ' ראה, מבה"ח וער"ח אלול
ה'תשפ"א

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חבי"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"א שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ושנת המאה ועשרים להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לעילוי נשמת

ר' יוסף ב"ר ישראל ע"ה ווינגרטן

נפטר ביום ה' אלול ה'תשע"ג

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י משפחתו שיחיו

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת ח' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי הירש ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

3 דבר מלכות

כל מה שנוכלל בגבולות א"י, צריך להשאר אצל יהודים / משיחת ש"פ ראה התשל"ה

7 זמן הגאולה

ההכרזה שלא מתקבלת אצל ה"משכיל"... / זמן הנוכחי באור הגאולה

10 המעשה הוא העיקר

להכריז ולפרסם בכל מקום / הוראות למעשה בפועל

11 ניצוצות של משיח

החכמים, העגלון, הסוסים והבאת הגאולה / לקט פתגמים וקטעים קצרים בעניני גאולה ומשיח

12 וילחום מלחמת ה' - וינצח

במחון בשלבים - סכנה גדולה ופקוח נפש! / שיחות בעניני שלימות העם והארץ

14 כתב יד קודש

הקשר דפ' ראה וד"ה אני לדודי שבלקו"ת / צילום ממענה הרבי לשאלות המניחים

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': (03) 960-0667 • פקס: (03) 960-7219

דואר אלקטרוני: kuntres.yechi@gmail.com • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

בס"ד.

במאמר ד"ה אני לדודי המצוי"ב יש כמה ענינים כלליים (שאנים בודדים) אצלנו:

א) האם הקשר ד"ה אני לדודי קרוי לב בלקו"ת הוא משום שענין השדה (פלך בשדה) מדגיש האחדות וישראל, היינו (שלימות) פצת אה"י (כמשנ"ח בארבעה בחשיחות), ע"ד פרק לב שבתנאי, כפי הנרשם ברשימת המצוי"ב

ב) האם הקשר דפ' שולחים לד"ה-ה הוא משום שבטענה ר"שה' (פלך בשדה) מודגש ענין הכיבוש מוחץ לעיר, היינו, לא ע"ד מדבר שצריך לבטלו, אלא ע"ד שדה שצריך לברור (כמו הקדום וכו') וצדק זה הוא ענין ירושכ"ח את בברוך (המשנה לם) שופטים' שורה גם בלקו"ת-עבד (העיוני לע"ה). עתה ירושלים (שחמש) וכו' - ברשימה המצוי"ב

ג) האם-האחדות-בחיבאר/וקשר ד"ה אני לדודי דפ' שמעלים היא גם כבאר זה שכ"ק אמור"ר הציץ מציין בכ"מ (אוה"ח שח"ש ע' תקנ"ו. דברים בדרך י' ע' כ"שמש. תעוד) ד"ה אני לדודי 'בלקו"ת' שופטים'.

?

Handwritten notes and signatures at the bottom of the page, including a large signature and some illegible text.

הקשר דפ' ראה וד"ה אני לדודי שבלקו"ת

לפנינו צילום מיוחד (מוקטן) ממענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לשאלות המניחים במאמר ד"ה אני לדודי, אדר"ח אלול ה'תשמ"ו

(המאמר נדפס בסה"מ מלוקט ח"א ע' תסז ואילך)

פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

בתחילת הדף הקיף כ"ק אד"ש מה"מ התיבות "שאינם ברורים" וסימן: !!

על שאלה א' ענה כ"ק אד"ש מה"מ בצד שמאל של הדף: **אני לדודי נקראו לב ביחס זל"ז ותלוי באחדות דאני (אגה"ק סל"א).**

על שאלה ב' ענה כ"ק אד"ש מה"מ על ידי תיקון השאלה והוספות על זה כדלקמן:

(ב) האם הקשר דפ' ראה לד"ה זה הוא משום ד"שדה" (מלך בשדה) **משווה כל הנמצאים בה אפילו להמלך**, וענין זה הוא ענין לפ' **שופטים היפך ההשתוות להבדיל בין זל"ז רק כש"ירחיב ה' את גבולך" סיום** העילוי דלע"ל, עתידה ירושלים שתתפשט **ביטול המחיצה וההבדל דע"ע וכו'.**

בשאלה ג' תיקן כ"ק אד"ש מה"מ: **האם הכוונה בהביאור הוא דקשר ד"ה אני לדודי לפ' ראה... והעביר קו מחיקה על 2 השורות האחרונות בשאלה.**

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' **משה נחום** בהרה"ח ר' **מרדכי מענדל** ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמתית והשלימה

כל מה שנכלל בגבולות א"י, צריך להשאר אצל יהודים

הדיוק ב"מלחמת ה'" הוא, שמלחמה זו אינה בגלל שהמשיח מעוניין בשטח זה או אחר, אלא מה שנוגע לו הוא "מלחמת ה'" - מכיון שהקב"ה אמר בברית בין הבתרים "לזרעך נתתי את הארץ הזאת" ● זהו מה שהרמב"ם אומר "וילחם מלחמות ה'", כי למשיח נוגע מה שהקב"ה אומר ● כאשר ילדה קטנה מדליקה נש"ק - זה נותן את הכח למשיח לנצח! ● משיחת ש"פ ראה, מבה"ח אלול ה'תשל"ה - בלתי מוגה

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

את עבודתו בדרכי נועם ודרכי שלום אך אחר כך "יכוף כל ישראל".

ב. ממשיך הרמב"ם, "וילחם מלחמות ה'":

כאשר אומרים "מלחמה" סתם הרי הכוונה למלחמת הארץ, אך כאן קורא הרמב"ם למלחמה זו "מלחמות ה'" - וצריך להבין: מדוע כאן מדייק לומר "מלחמות ה'" (ובפרט שלהלן⁵ לגבי מלחמת גוג מוגג מזכיר רק "מלחמה" סתם)?

והביאור בזה:

הדיוק ב"מלחמת ה'" הוא, שמלחמה זו אינה בגלל שהמשיח מעוניין בשטח זה או

א. כאשר הרמב"ם מדבר אודות סדר התגלות משיח¹, הוא מפרט בזה כמה וכמה סימנים [אשר לא מוצאים במקום אחר שיאמר כל כך הרבה סימנים]:

"יעמוד מלך מבית דוד וכו' ויכוף כל ישראל לילך בה (בדרך התורה) ולחזק בדיקה" - משיח יהי' כזה שאיננו מתפעל מדמוקרטי, אלא "יכוף כל ישראל", כלומר, משיח לא יעמיד להצבעה האם לנהוג בהתאם ל"דבר הוי"ז² זו הלכה³ או לא, אלא הוא יודע אשר "דבר אלוקינו יקום לעולם"⁴. תחילה יעשה

(1) הל' מלכים ומלחמותיהם פי"א ה"ד.

(2) עמוס ח, יב.

(3) שבת קלח, ב.

(4) ישעיי מ, ח.

(5) פי"ב ה"ב.

אחר, אלא מה שנוגע לו הוא **"מלחמת ה'"** – מכיון שהקב"ה אמר בברית בין הבתרים⁶ "לזרעך נתתי את הארץ הזאת", ובאופן של "אחוזת עולם"⁷, זאת אומרת, שארץ ישראל לגבולות' מוכרחת להיות אצל היהודים; והיות ו"דבר אלוקינו יקום לעולם" – במילא אסור להחזיר זאת לגוי, משום שהקב"ה אמר שזה שייך ליהודים⁸. אמנם לא יותר מגבולות ארץ ישראל, אך גם לא פחות – ארץ ישראל לגבולות' מוכרחת להיות בידי בני ישראל.

ובאם נותנים זאת לגוי – עוד עוברים בזה על הלאו ד"לא תחנם"⁹, שאסור לתת לגוי חני' בארץ. אין-הכי-נמי שהוזהרנו "אל תתגרה בגוי קטן"¹⁰, על-אחת-כמה-וכמה בגוי גדול; ובנוסף לכך ישנו הענין ד"שלוש שבועות וכו' שלא יעלו בחומה"¹¹ – אבל לאחר שארץ ישראל נמצאת כבר ביד ישראל אסור לתת ממנה לגוי משום "לא תחנם", ובמילא – לא שייך הענין של "שלוש שבועות" וכו', כי אותן ג' שבועות אינן יכולות לבטל לאו (ד"לא תחנם").

ומה שלפני עשר שנים לא הי' המצב כך – כי אז עדיין לא נתברר שהגיע הזמן שהקב"ה רוצה אשר ארץ ישראל תהי' ביד ישראל, אבל לאחר שראו שהגיע הזמן שהקב"ה רוצה שהיא תהי' ביד ישראל, אסור לתת אותה לגוי משום "לא תחנם!"

כשהקב"ה נתן את ירושלים, חברון, טבר'י, צפת וכו' ליהודים – אסור לתת אותם לגוי!

(6) לך לך טו, יט.

(7) שם יז, ח.

(8) וראה בראשית א, א בפרש"י: "כל הארץ של הקב"ה היא . . ברצונו נתנה להם (לאוה"ע), וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו".

(9) ואתחנן ז, ב. פרש"י עה"פ. ע"ז כ, רע"א. רמב"ם הל' עכו"ם פ"ה ה"ג-ד. טוש"ע יו"ד סקנ"א ס"ח ואילך.

(10) ראה פסחים ק"ג, א.

(11) כתובות ק"א, א.

[באם צריך הוכחה שהרמת יד נגד "דבר הוי' זו הלכה" היא דבר אסור (שבועצם הרי זו מרידה ב"דבר הוי' זו הלכה"; אמנם ב"דרגון" זה מכונה "הייבן א האנט"12, אבל פירוש הדבר בלשון הקודש הוא מרידה ב"דבר הוי' זו הלכה"13!) – יתבוננו עד היכן זה מתדרדר: אותו אחד הרושם גויים בתור יהודים ואומר שזהו "הישג דתי", הוא גם אומר שתכלית השלימות של ירושלים היא... שיחיו שם יהודים עם גויים בשלום!... כשאמר זאת היו בירושלים 65 אלף ערבים ולא יותר מאשר (להבדיל) מאה יהודים¹⁴! ועכשיו כבר ראו איזה צרות היו מאותם ערבים, ועד כמה צריך לשמור שם וכו'; הרי בזמנו (לאחר מלחמת ששת הימים) רצו הערבים לצאת משם, ולא נתנו להם לצאת משום "מה יאמרו הגויים", והבטיחו וגם נתנו להם כסף וכו' כדי שיוכלו להסתדר ושתהי' להם חני' בארץ – היפך הלאו של "לא תחנם", ולאחרי כל זה הוא אומר שזהו "הישג דתי"!]

וזה מה שהרמב"ם אומר "וילחם מלחמות ה'", כי למשיח נוגע מה שהקב"ה אומר, ומאחר שהקב"ה נתן זאת ליהודים ו"דבר אלוקינו יקום לעולם" – במילא, כל מה שנכלל בגבולות ארץ ישראל צריך להשאיר אצל היהודים, וחל על זה הלאו ד"לא תחנם"15!

(12) = הרמת יד.

(13) וראה שיחת אש"פ ה'תשל"ד ("יחי המלך" שו ע' 11 ואילך) שגם אלו הנמנעים מהצבעה (אודות החוק "מיהו יהודי") ומתנהגים באופן ד"כבשו פניהם בקרקע" (סנהדרין יט, סע"א) – הרי בזה הם נותנים יד לאלו הלוחמים נגד "דבר הוי' זו הלכה".

(14) ראה שיחת ש"פ בא ה'תשל"ו ("יחי המלך" שמו ע' 17): "זה שרושם גויים כיהודים מתפאר שירושלים היא "עיר השלום" שיהודים וגויים חיים בה יחד, בה-בשעה (שפעם גרו בה 65,000 ערבים, והיום מסתמא) גרים בה 70,000 ערבים, ולא יותר מ-300-200 משפחות יהודים! ומוסיפים ואומרים שהסיבה לכך היא משום שיהודים לא רוצים להתיישב שם; אך האמת היא, שלא מאפשרים ליהודים להתיישב שם!"

(15) ולהעיר מהשקוט מהם גבולות ארץ ישראל

לעומת-זאת, ישנה אפשרות שניה – שבשעתא חדא וברגעא חדא יוציאו משם את כל המחבלים, בריאים ושלמים, וישלחו אותם משם!

שהרי לא כל עשרות-אלפי ערבים הנמצאים שם הם מחבלים – המחבלים אינם אלא אנשים ספורים, כיון שלכל השאר לא נוגע כל הענין, הם רק רוצים שיתנו להם לחיות בשקט.

– כפי שרואים כעת בלבנון, שאלו העושים מהומות אינם אלא אנשים ספורים, והם הורגים עשרות-אלפי אנשים, רחמנא-ליצלן.

ב. על-דרך-זה בנוגע למחבלים הנמצאים בארץ ישראל: ישנם אנשים ספורים בירושלים העתיקה, ואנשים ספורים בחברון, ואנשים ספורים בשכם, ואנשים ספורים בלוד וכו', ויודעים מי הם, אלא שמפחדים להתעסק אתם – בטענה ש"אל תתגרה בגוי קטן"2 ומכל-שכן ב"גוי גדול", במילא אסור לעשות כלום, אסור לתת ליהודים להתיישב שם, ואפילו אנשים שהינם אנשי בטחון – לא נותנים להם להתיישב שם!

במשך עשר שנים התיישבו מסתמא מאה אנשים (בדרך גוזמא), מאה אנשים בעשר שנים!!

באותו זמן נוספו במספר האינם-יהודים (מצד הילודה – כפי שהם מכנים זאת שם: "עליה טבעית") כמה פעמים ככה! ואין כאן המקום להאריך בזה.

ג. ויהי רצון, שיקויים הענין ד"שופטים ושוטרים תתן לך"3 – כפי שהתחילו לקרוא במנחה – שה"שופטים ושוטרים" יפסקו לפי דיני התורה,

כולל גם הדין הברור בהלכות שבת⁴ (שאודותיו דובר כבר כמה פעמים) – שאם מותרים למחבל, זוהי הדרך שעל-ידה "תהא הארץ נוחה ליכבש לפניהם", ואין כל נפקא-מינה אם מדובר על ארץ ישראל, או על בארא-פארק, קיו-גארדענס, וויליאמסבורג, קראון-הייטס או בני-ברק – בכל מקום זהו אותו דין.

וכך גם צריך לפסוק בנוגע לרמאלה, בנוגע לגולן, הר חרמון וכו' – היות וזה אותו הקב"ה, אותו שולחן-ערוך ואותו מעמד ומצב של עקבתא דמשיחא, חושך כפול ומכופל של הגלות.

ו"אין לנו שיור רק התורה הזאת" – כהוראת אנשי הצבא (שמשרתים כעת בצבא) אשר אמרו באופן ברור, שאם יסוגו מהשטחים ואם לא יעשו את מה שצריך לעשות עם כל הזהירות והבטחון – מעמידים בסכנה של פיקוח-נפש, ה"ל-לא-תהי', את כל היהודים הנמצאים שם.

(משיחת ש"פ ראה, א' דר"ח אלול ה'תשל"ח - בלתי מוגה)

(2) ראה ברכות ז, ב (וש"נ). פסחים ק"ג, א. (4) שו"ע אדה"ז או"ח סשכ"ט ס"ו.

(3) ר"פ שופטים.

בטחון בשלבים - סכנה גדולה ופקוח נפש!

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. שוחחתי פעם עם רופא מנתח בנוגע לעשיית ניתוח, ואחר-כך דובר גם אודות המצב בארץ ישראל.

כיון שדובר אודות ניתוח, אמרתי לו: כשאתה מנתח יהודי שני - והרי הנך איש רחמים ורצונך לחזק את בריאותו - לכאורה, מכיון שניתוח הוא דבר רציני, וצריך 'לעלות' הרבה בריאות והרבה דם וכו', רחמנא-ליצלן, אזי בתור איש רחמן ובעל שכל, היית צריך לחלק את הניתוח לעשר פעמים:

קודם תנתח חלק אחד, שאז ייצא קצת דם, ולאחר-מכן תמתין עד שחלק זה יתרפא, ואחר-כך תנתח את החלק השני וכו' וכו', ורק לבסוף כשתנתח את החלק העשירי תגלה את כל הדבר, ולאחר מכן תעשה את הניתוח ותוציא את העיניים הבלתי-רצויים.

ענה לי הרופא: שלא תהיה לכם קפיא - אבל אינכם מתמחים בעניני רפואה...

שאלתי: מדוע איני מתמחה? וענה הנ"ל: הרי מטרת הניתוח היא להוציא את הדבר הבלתי-רצוי, ואם יעשו חתך קטן וימתינו עד שיתרפא, ולאחר שבוע יעשו חתך שני וכן הלאה עד החתך העשירי, הרי בינתיים ישאר הדבר הבלתי-רצוי בתוך הגוף, ישפך קצת דם אך לא תצא מכך כל תועלת (ובינתיים זה שוב יצמח), היות ועיקר הענין חסר.

ולכן - המשיך הרופא - העצה לכך פשוטה: היות שאין ברירה וחיובים להוציא את הדבר הבלתי-רצוי, צריך לעשות זאת בשעתא חדא וברגעא חדא¹, למרות שלפי שעה זה יחליש את הבריאות מאחר שישפך יותר דם - אף-על-פי-כן, מכיון שזה יהי' בשעתא חדא וברגעא חדא, הרי הסך הכולל יהי' שלא בערך פחות מהדם שהי' נשפך אילו עשו זאת בעשר פעמים. ועוד ועיקר - על-די-זה החולה יבריא, כי יוציאו את הענין הבלתי-רצוי.

אמרתי לו שאני שמח לשמוע את דעתו - ואולי יעשה זאת גם (בנמשל) בנוגע למעמד ומצב בארץ ישראל:

ישנן שתי אפשרויות: אפשרות אחת - שיאמרו לצד השני שלא רוצים למסור לידינו את ארץ ישראל, ומכיון שהוא יהי' 'ברוגז' מך - לא יעשו בפועל כלום, אלא ימתינו ויראו אולי לאחר כשבוע יהי' לו מצב-רוח יותר טוב (היות ויראה שהמצב נמשך כך במשך שבוע) ואז יאמרו לו שוב שאולי הוא יותר משהו - אבל עדיין לא יעשו כלום בנוגע לפועל, ובמילא יהיו המחבלים עם נשק וכו' בירושלים העתיקה, בחברון, בשכם, ברמאלה ובכל מקום, רחמנא-ליצלן!

(1) זח"א קכט, א.

ומה שמחוץ לגבולות א"י אין על זה הלאו ד"לא תחנם", ואם מוכרחים היכן שהוא "לתקוע" גויים - זה יכול להיות בסיני, אבל לא בארץ ישראל.

ג. וממשיך הרמב"ם - וינצח:

כלומר, אם יוצאים ל"מלחמת ה'" אזי אין צורך אפילו ללחום, אלא מנצחים בדרך ממילא - "תפול עליהם אימתה ופחד"¹⁶, שכן כך אמר הקב"ה בברית בין הבתרים; וכמו שנאמר¹⁷ "אלה ברכב ואלה בסוסים (ואלה בנציגים בכנסת, אבל) ואנחנו בשם ה' אלוקינו נזכיר" - אם רק ישנו "ואנחנו בשם ה' אלוקינו נזכיר" אזי "יעננו ביום קראנו"¹⁸.

וגם הגויים יודעים זאת, עד כדי כך שכאשר הם עושים שבועה - עם היות שיש בזה עניין ה"שיתוף" כי בשעת מעשה הם אוחזים דבר אשר על פי דין צריך לשורפו וכו' - אבל ביחד עם זה הם אוחזים גם את הפסוק "אלה ברכב ואלה בסוסים ואנחנו בשם ה' אלוקינו נזכיר", כלומר שהם בעצמם מודים שזה אמת!

ד. וממשיך הרמב"ם - "ובנה מקדש במקומו":

אפילו אם הי' "ילחם מלחמות ה'" וינצח, עדיין אין זו ראי' שזהו משיח והגאולה כבר הגיעה, כי יכול להיות שזו רק הצלה של יהודים, הצלה של שטח באה"ק, אך עדיין לא הגאולה;

- וכפי שהרמב"ם אומר¹⁹ שעל אדמת ארץ ישראל צריכים תמיד להיות יהודים, ולא הי' מעולם זמן שלא היו יהודים בא"י. והרוגצ'ובר מבאר הטעם לזה²⁰: מכיון שבעם

(ראה אנציקלופדיה לתלמודית ערך א"י).

(16) בשלח טו, טז.

(17) תהלים כ, ח.

(18) שם, י.

(19) סהמ"צ מ"ע קנג.

(20) צפע"נ הוריות ו, ב.

ישראל צריכים להיות י"ב שבטים, שזה דוקא כאשר מחשיבים את אפרים ומנשה לב' שבטים, ומאחר שחלוקת מנשה ואפרים תלוי' בענין חלוקת הארץ - כי בנוגע לענין זה החשיבוים לב' שבטים - נמצא שתמיד חייבים להיות יהודים באה"ק, שהרי באם בטל הענין של ישיבת א"י, בטלה ממילא החלוקה של אפרים ומנשה, וישנם רק י"א שבטים -

במילא יכול להיות שזוהי הצלה לעם ישראל, של שטח בארץ ישראל, אבל לא הענין של משיח.

ולכן אומר הרמב"ם שהסימן של משיח הוא "ובנה מקדש במקומו" - לפני זה עדיין אין כל ראי' שזהו המשיח ושהגיעה הגאולה, כי יכול להיות שפעולתו תישאר רק בהצלה של יהודים, והוא יחי' את חייו כמנהיג בישראל וכו'; אך אם תהי' עת רצון - זה לא יסתיים בכך, אלא יהי' "ובנה מקדש במקומו"²¹.

ה. ממשיך הרמב"ם, "וקבץ נדחי ישראל":

רק לאחר שמשיח "בנה מקדש במקומו" יהי' קיבוץ גלויות, ואזי תהי' הגאולה.

כך פוסק הרמב"ם בנוגע לסדר ואופן הגאולה, ומובן שכונותו אשר כל ענינים אלה יהיו למטה מעשרה טפחים, כי זהו עיקר גדול לידע שכל זה יהי' למטה מעשרה טפחים.

(21) להעיר מקונטרס "בית רבינו שבבבל" (סה"ש תשנ"ב ח"ב ע' 468): "ואולי יש לומר, שמרומז בלשון הרמב"ם (בהלכות מלך המשיח) "ובנה מקדש במקומו" - דלכאורה: מהו הצורך להשמיענו כאן שבנין המקדש הוא במקומו? ולאידך, למה אינו מפרש המקום, "ובנה מקדש בירושלים" - ש"במקומו" רומז גם על מקומו של מלך המשיח בזמן הגלות (לפני ש"הרי זה משיח בודאי"), היינו, שבהיותו בגלות (ששם יושב וממתין ומצפה לגאול את בני' ושכינה עמהן מהגלות) בונה מלך המשיח מקדש (מעט) שהוא מעין ודוגמת המקדש שבירושלים. . בתור הכנה למקדש העתידי, יתגלה תחילה שם, ומשם ישוב (עם הקב"ה ובני') לירושלים". וראה שם בהע' 38.

בעצמו – "לטהר אשה לבעלה" – אשר עי"ז
 "ונקתה ונזרעה זרע"²³, ודוקא עי"ז מגיעים
 גם לפירוש הפנימי ב"לטהר אשה לבעלה".

ועי" שדוד עסק בלימוד התורה, ובאופן
 של "לטהר אשה לבעלה" (ולא בכדי לחדש
 חידושים וכו'...) – ניתן הכח ליואב לנצח
 במלחמות!

ועל-דרך-זה – כאשר ילדה קטנה מדליקה
**נרות שבת, זה נותן את הכח לאותו אחד
 שלוחם מלחמת ה', שהוא ינצח!!**

ז. וזהו סדר הענינים אשר אומר הרמב"ם:
 תחלה ייעמוד מלך מבית דוד הוגה בתורה
 . . כדוד אביו . . ויכוף כל ישראל לילך בה,
 ואחר כך ילחם מלחמות ה" וינצח, ואחר כך
 "בנה מקדש במקומו" – משיח יבנה את בית
 המקדש, ולא זה שרוצה לשבת על הכסא,
 ועל-אחת-כמה-וכמה לא זה שמטהר ממזרים,
 רחמנא ליצלן – ורק אז "קבץ נדחי ישראל" –
"הרי זה משיח בודאי!"

ואז בודאי יקויים "אז האפוך אל עמים
 שפה ברורה וגו' לעבדו שכם אחד"²⁴, "והיתה
 לה' המלוכה"²⁵, **"ודבר אלוקינו יקום לעולם"**.

23) נשא ה, כח.

24) צפני' ג, ט.

25) עובדי' בסופו.

22) ברכות ד, א.

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

לזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו
 וילדיהם רחל בת חיה מושקא, לאה שרה בת חיה מושקא, וישראל רחמים בן חיה מושקא שיחיו
 ולזכות הנא לאה בת חי' רחל, עדינה בת חי' רחל, מרים בת חי' רחל, וצבי בן חי' רחל שיחיו

לזכות ר' ברוך אהרן בן ברניא סלאווא וזוגתו רייזל פרומא בת חי' רחל שיחיו

החכמים, העגלון, הסוסים והבאת הגאולה

כאשר יהודי בא וטוען שאינו רואה ואינו מרגיש שע"י עבודתו יכול הוא להביא את
 הגאולה – אומרים לו: משל למה הדבר דומה – לחכמים היושבים בעגלה ועוסקים בשקו"ט
 בענין שכלי, הנה אע"פ שבעל-העגלה חושב אודות פרנסתו ולכן מריץ את הסוסים,
 והסוסים חושבים אודות התבן ולכן הם רצים – אין מחשבת הסוס אודות התבן (ומחשבת
 הבעל-עגלה אודות פרנסתו) משנה מאומה בנוגע לדבר שכל שבו עסוקים החכמים היושבים
 בעגלה (למרות שהחכמים זקוקים לבעל-עגלה ולסוסים כדי שיוכלו להגיע למחוז חפצם)!

[. . .] ולכן, אע"פ שאינו רואה ומרגיש שעבודתו פועלת ומביאה את ענין הגאולה – אין
 זה גורע מאומה מאמיתית הדבר וידיעתו ע"י הנה"א, ולכן אומרים לו שהיות שהוא מאמין
 בדבר, שהרי כל ישראל הם "מאמינים בני מאמינים" [. . .] הנה סוכ"ס יבוא הדבר גם באופן
 של ידיעה והרגשה.

(משיחת ש"פ ראה, מבה"ח אלול ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

מי מעכב בידו?!...

מכיון שכל ישראל מתאווים ליכנס לארץ – הרי, אם משיח צדקנו יבוא בר"ח אלול, שוב
 לא יוכלו ישראל לקיים את המצוות שקיומן ב"שש שנים תזרע שדך", מכיון שבר"ח אלול
 מתחילים כבר כמה דינים דשנת השמיטה!

ולכן, צריך משיח צדקנו לבוא משך זמן לפני ר"ח אלול – תיכף ומיד ממש, בעיצומו של
 יום השבת, שבת זו (לא להמתין עד לשבת פ' שופטים, הקשורה עם קיום היעוד "ואשיבה
 שופטיך כבראשונה גו"), ובפרט – לאחר חצות, "רעוא דרעוין".

ומי מעכב בידו?!... הקב"ה רוצה להביא את הגאולה, ובנ"י – בודאי רוצים שיהי' "דאלאי
 גלות", ומכיון שכן, בודאי תבוא הגאולה תיכף ומיד, ובפשטות – בלי שום "פשט'לאך" –
בשבת פ' ראה שנת תשמ"ז...

(משיחת ש"פ ראה, מבה"ח אלול ה'תשמ"ז - בלתי מוגה)

להכריז ולפרסם בכל מקום

ובנוגע לפועל: יש לפרסם ולעורר בכל מקום ומקום ע"ד העבודה המיוחדת דחודש אלול המרומזת בחמשת הראשי-תיבות דתורה תפלה גמ"ח תשובה וגאולה (כנ"ל .), ובהדגשה מיוחדת בנוגע לר"ת החמישי, ענין הגאולה, כפי שחודרת בכל עניני העבודה, עי"ז שחודרים ונעשים ברוחה של הגאולה (כולל ובמיוחד ע"י לימוד התורה בעניני גאולה וביהמ"ק), מתוך צפי' וודאות גמורה שתיכף ומיד רואים בעיני בשר ש"הנה זה (המלך המשיח) בא".

ובפשטות: להכריז ולפרסם בכל מקום – בדברים היוצאים מן הלב – שהקב"ה אומר (ע"י עבדיו הנביאים) לכאן"א מישראל "ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה", ועד שהיום ממש רואים בעיני בשר ברכת הגאולה האמיתית והשלימה.

[ויש להוסיף ולהדגיש שההכרזה והפרסום דכהנ"ל צ"ל גם ע"י אלה שטוענים שעדיין לא נקלט ענין זה (בשלימות) בהבנה והשגה והכרה שלהם, דכיון שגם אצלם ישנו ענין האמונה בשלימות, יכולים (ובמילא צריכים) הם לפרסם הדברים לאחרים, החל מבני ביתו (שבודאי אינם צריכים "לסבול" מזה שעדיין לא הונח הדבר בשכלו), וכל אלה שנמצאים בסביבתו, כל אחד ואחת מישראל², ובודאי שע"י ההשתדלות המתאימה יתקבלו הדברים ויפעלו פעולתם, כולל גם אצל המכריז והמפרסם, שיוקלט אצלו בפנימיות וכו'].

(משיחת ש"פ ראה, א' דר"ח אלול, ה'תנש"א - מוגה)

(1) ס"ה בהשיחה (סה"ש תנש"א ח"ב ע' 771). מלבדו עוד רבים מבני, ובפרט בנוגע להגאולה האמיתית והשלימה, שאפילו יהודי אחד לא ישאר בגלות ח"ו, כי אם, "כל יושבי עלי".
(2) שכאן"א מישראל הוא מציאות חשובה (ובודאי שאינה בטילה, ח"ו, "קבוע לא בטל") גם כשישנם

לראות בכל פעולה את התכלית ולהוסיף במיוחד בצדקה

כיון ש"אחכה לו בכל יום שיבוא", שמאמינים, מחכים ומצפים לביאת המשיח ובנין ביהמ"ק תיכף ומיד ממש, אזי משתתפים בהקרבת התמיד בבוקר – כשמשיח צדקנו יבוא בבוקר; וגם עכשיו כשנמצאים כבר בין הערביים, זמן תפלת מנחה (שהתפללנו זה-עתה) – לא ממתנינים לזמן תפלת ערבית, אלא תיכף ומיד ממש בא משיח צדקנו, יחד עם ביהמ"ק, ומספיקים ("מ'כאפט אריין") להקריב התמיד של בין הערביים (שזמנו עד שקיעת החמה).

ובהתאם לכך צריכה להיות ההנהגה בפועל – לראות ("ראה") בכל פעולה ופעולה את התכלית והמכוון דהכנה לביאת משיח צדקנו והקרבת הקרבנות בביהמ"ק.

ובהדגשה יתירה בנוגע למצות הצדקה – שזמנה כל היום כולו (דלא כתפלות היום, שכל תפלה שייכת לזמן מסויים במשך היום) – שהיא בדוגמת הקרבת קרבן בביהמ"ק, כי ענינו של קרבן הוא שיהודי לוקח מצאנו ומביא לביהמ"ק בתור קרבן לה', וכמו כן כשיהודי מפריש מממונו לעניני קדושה [. . .], ה"ז בדוגמת קרבן לה'.

(משיחת כ"ב מנחם-אב, למחנות-קיי-יומיים ה'תש"נ - בלתי מוגה)

ההכחה שלא מתקבלת אצל ה"משכיל"...

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

א. רואים בפשטות את החילוק בין חכם גדול ("משכיל") לאיש פשוט:

כאשר אומרים למשכיל "משיח נא" זה לא מתיישב אצלו – מאחר שלמד באריכות הביאור אשר משיח הוא בחי' היחידה¹, והוא יגלה את בחי' היחידה בכאן"א ובכל העולם כולו. והרי המשכיל למד איך שגילוי בחי' היחידה הוא דבר נעלה ביותר:

הוא יודע שחמשה שמות נקראו לנשמה: נפש, רוח, נשמה, חי' ויחידה². ויודע שב"מענה לשון" מובא (מהזהר³) ש"נפשא דלהון קדישא" ו"רוחא דלהון קדישא" ו"נשמתא דלהון קדש קדשים"; נוסף לזה נאמר שם כיצד זוכים לכל הדרגות האלו: "זכה בר נש בהאי נפש מריקין עלי' עטרא חד דאיקרי רוח", "זכה בר נש בההוא רוחא מעטרין לי' בכתרא קדישא עילאה דכליל כולא דאיקרי נשמה". זאת-אומרת, שלא מגיעים מיד לבחי' נשמה, אלא בתחלה עליו לעבוד כדי להגיע לבחי' רוח ואח"כ לעבוד עוד כדי להגיע לבחי' נשמה. ומזה מובן העילוי הנעלה ביותר שישנו בבחינות אלו.

ובפרט כאשר מדייק בלשון הזהר, שכאשר זוכים לבחי' רוח נאמר "מריקין עלי' עטרא חד דאיקרי רוח", וכאשר זוכים לבחי' נשמה הלשון הוא "מעטרין לי' בכתרא קדישא עילאה כו", לשון עטרה, ולא רק לשון של התלבשות (כמ"ש אח"כ). שזה מראה על הגילוי של בחי' תנר ועטרה, שהם בחי' נעלות ביותר.

וכל זה כאשר מדובר אודות נפש רוח ונשמה, ומובן כבר מהי הבחינה דחי', ועוד יותר – מהי בחי' היחידה!

וכל זאת למד המשכיל והתייגע בזה, וכמבואר בארוכה בקונטרס העבודה⁴ בנוגע לעבודה הקשורה עם כל הדרגות הללו שבנשמה, איך דרגא אחת עולה לדרגא שלמעלה ממנה וכו'.

ב. ואם-כן, לאחר שיודעים את העילוי הכי גדול דבחי' יחידה, במכל-שכן מהדרגות שלמטה הימנה בנשמה, נשאלת השאלה: כיצד אפשר לומר שפתאום בא משיח – "משיח נא" – בעולם שבו נמצאים עכשיו, ומגלה את בחי' היחידה בכל העולם כולו?!

כלומר, לא רק שמשח בעצמו הוא בחי' היחידה, אלא הוא מגלה בחי' זו בכל העולם – הרי זה היפך השכל!

(1) רמ"ז לזח"ג רס, ב. אוה"ת נצבים ע' ארעו. סה"מ תרכ"ז ע' טז. ד"ה והניף תרח"ץ. סה"מ תרצ"ט ע' 207. ועוד.
(2) ב"ד פי"ד, ט. דב"ד פ"ב, לו. וראה ע"ח שמ"ב בתחלתו. שער הגלגולים בתחלתו. ובכ"מ. (3) ח"ג ע, ב. (4) ע' 4 ואילך.

ולכן, לא מסתדר לו ("ס'לייגט זיך ניט") לומר משיח "נאור"...

הנה עתה הוא ישן בהתוועדות, לאחר-מכן מתעורר משנתו ופוקח את עיניו – רואה הוא את משיח צדקנו, בשר ודם! ואומר: משיח – שלום עליכם!...

הדבר לא מתיישב בשכלו, שהרי הוא למד חסידות, ויודע מה זה משיח – ואיך אפשר לומר "משיח נאור"?

כאשר הוא מתעורר משנתו (בהתוועדות) ושומע שמדברים על משיח, מנענע בראשו – הן הן ("באמקעט ער צו מיטן קאָפּ – יע יע"...) אבל לקלוט זאת ("פאָטופען") – אין הדבר נקלט ומתקבל בשכלו.

הוא רוצה רק דבר אחד: "טאָפּאַרו דאָ פּלאַחו":

משיח "אויפן טיש, באם טיש"!

ג. משא"כ איש פשוט אינו מודע לכל הביאורים והעילויים הנ"ל של משיח, הוא כלל אינו יודע אודות נפש, רוח, נשמה, חי' ויחידה, וזה בכלל לא חסר לו – הוא רוצה רק דבר אחד: "טאָפּאַרו דאָ פּלאַחו"⁵ – משיח 'על השולחן', ליד השולחן ("אויפן טיש, באם טיש")!

– שמשיח בתור בשר ודם יבוא בפועל ממש למטה מעשרה טפחים, עכשיו, "איצטער", "נאור"!

כבר מספיקה הגלות, "דאָלאַי גלות", עם... כל הענינים הקשורים בזה – הוא רוצה את משיח בפועל ממש!

ולאלו שלומדים ויודעים את כל הביאורים מה זה משיח וכו' – אומר האיש פשוט: יש לכם קושיות? תקשו קושיות, תענו תירוצים ותבארו ביאורים – לבריאות ("געזונטערהייט")! אבל ח"ו שזה יעכב את ביאת משיח! – הוא רוצה את משיח "נאור"!

וממשיך ואומר: אתם רוצים להתוועד? תתוועדו כמה שעות, תנגנו ניגונים, תצאו בריקוד ותרקדו עם הילדים; יש לך תענוג בחקירה? תקשה קושיות ותלמד אודות ענינים אלו – זה לא מפריע לו, הוא רוצה את משיח צדקנו "נאור" למטה מעשרה טפחים!

ד. ההוראה מזה בנוגע לפועל [כ"ק אדמו"ר שליט"א חייך והמשיך]: – שיעסקו ביתר שאת וביתר עוז בהמבצעים: מבצע אהבת ישראל, מבצע חינוך, מבצע תורה, מבצע תפילין, מבצע מזוזה, מבצע צדקה, בית מלא ספרים – יבנה וחכמי', מבצע נרות שבת קדש ויו"ט, כשרות האכילה והשת' וטהרת המשפחה,

ולהשתדל בעצמו שכל יהודי יקנה אות באחד מספרי התורה הכלליים.

שבענין האותיות שבתורה מדובר גם במאמר ד"ה אני לדודי שבלקו"ת⁶ (הקשור לשבת זו), וכמדובר קודם (בהמאמר⁷) בביאור הכתוב⁸ "אחזתיו ולא ארפנו גו"⁹, "שאחזתיו ולא ארפנו וגו'" – תושב"כ ותושבע"פ⁹, נפעל ע"י אותיות התורה, שהם הכלים לאור ה' כדי שלא

(5) = הגרזן על העץ. ראה ספר התולדות אדמו"ר (7) נדפס גם ב'התוועדויות' תשמ"ב ח"ד ע' 2050.
(8) שה"ש ג, ד.
(6) פרשתנו לב, ד.
(9) לקו"ת ש.ם.

יהי' הסתלקות האור וכו'.

ואותיות התורה קשורים למבואר ש"ישראל" הוא ראשי-תיבות יש ששים ריבוא אותיות לתורה, כיון שכל יהודי (מהששים ריבוא מישראל) יש לו אות בתורה¹⁰, כמבואר גם במאמר של הצ"צ עה"פ¹¹ קול ה' על המים, שמאמר זה כבר ישנו כעת בדפוס¹² ומסתמא למדו אותו ועוד ילמדו.

בפשטות, בפשטות, בפשטות!

ה. והעיקר הוא כנ"ל – הפועל ממש: שמשיח צדקנו יבוא בפשטות בפועל ממש, שאת זה ממהרים יותר על ידי עשיית ענינים אלו בפשטות בפועל ממש.

שמשיח צדקנו יבוא בפשטות "נאור", באנגלית, באידיש ובלשון הקודש – העיקר הוא – כפי שהאיש הפשוט רוצה – שהוא יבוא בפשטות,

ויוליכנו בפשטות לארץ הקודש, ולירושלים בפשטות, ולבית המקדש בפשטות, ושיהי' "משה ואהרן עמהם"¹³ בפשטות,

בגאולה האמיתית והשלימה בפשטות, במהרה בימינו ממש.

[כ"ק אדמו"ר שליט"א נתן בקבוק יי"ש להר' מ. מ. שיחי' לחלק להמסובים שיחיו].

(תרגום חפשי משיחת ש"פ ראה, מבה"ז אלול ה'תשמ"ב – בלתי מוגה)

(10) ראה זהר חדש עה"פ וזאת לפנים בישראל (פח, תשמ"ב).
(11) מגלה עמוקות אופן קפו.

(12) בהוספה ללקוט שיצא-לאור לשבת זו (דשנת תשמ"ב).
(13) תוד"ה אחד זכר – פסחים קיד, ב. וראה יומא ה, ב.

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדרבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו